

РЕШЕНИЕ

№ 3892

гр. София, 14.07.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 01.07.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3052** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано е по жалба на Сарвназ Х., гражданка на И., чрез адвокати Б. и М. срещу Заповед № 5364з-2346/03.12.2019 г. на Директора на Дирекция „Миграция” - МВР, с която на оспорващата е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на постоянно пребиваване на чужденеца в Република България”.

В жалбата се сочи, че заповедта е незаконосъобразна, постановена в противоречие с целта на закона и с принципа на съразмерност. Оспорващата твърди, че Директорът на Дирекция „Миграция” – МВР се е позовал неправилно единствено на извършена справка в информационните масиви на МВР, при която е установено, че Сарвназ Х. не е пребивавала на територията на страната повече от дванадесет последователни месеца. Ивнокирани са доводи, че административният акт е издаден, без да са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за случая, което е нарушение на чл. 35 от АПК. Посочва се, че не е съобразена разпоредбата на чл. 44, ал. 2 от АПК, като не са взети предвид продължителността на пребиваване на чужденеца на територията на Република България, категориите уязвими лица, семейното му положение, както и съществуването на семейни, културни и социални връзки с държавата му по произход. Липсата на обсъждане на тези обстоятелства, лишават заповедта от мотиви и правят изпълнението ѝ несъразмерно. Според оспорващата, през периода 04.05.2018 г. до 01.10.2019 г. тя е била в К., където се е родил нейният

син. Поради състоянието ѝ след раждането и здравословни усложнения на новороденото дете, тя не е могла да пътува до България. Желанието ѝ е да продължи да пребивава в страната и да задълбочи установените вече културни и социални връзки.

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателката не се явява лично. Представява се от адвокати Б. и М., които поддържат жалбата. В дадения от съда срок са представени допълнителни съображения в писмен вид, в които са обсъдени приетите по време на проведеното съдебно заседание писмени доказателства. Твърди, че невъзможността да се прибере в България се дължи на влошеното здравословно състояние на новороденото ѝ дете, за което е следвало да се грижи. Тези обстоятелства представляват „други събития, настъпили не по волята на чужденеца, които той не е могъл да предвиди или предотврати“ по смисъла на § 1, т. 7 от ЗЧРБ. Изтъква се, че оспорения акт е в пряко противоречие с чл. 8 от Европейската Конвенция за Защита на Правата на Човека и Основните Свободи (ЕКЗПЧОС), защото нарушава правото на личен и семеен живот на чужденеца. В случая не е съобразен справедливия баланс между обществения интерес и правата на чужденеца, гарантирани от международен договор.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Т. оспорва жалбата, като неоснователна, а процесната заповед намира за правилна и законосъобразна. Представени са допълнителни писмени бележки, в които се сочи, че оспорената заповед е издадена в условията на обвързана компетентност, жалбоподателката е била наясно, че при отсъствие от страната в продължение на повече от 12 последователни месеца, издаденото разрешение за пребиваване ще бъде отнето.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Сарвназ Х. е гражданка на Република И. и има издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България с разрешение за постоянно пребиваване в Република България, предоставено с решение № 124416 от 03.08.2010 г. на основание чл. 25, ал. 1, т. 3 от ЗЧРБ.

На 02.10.2019 г. чужденецът е подал заявление до Дирекция „Миграция“ – МВР за издаване на български личен документ – „разрешение за пребиваване“.

От приложената по делото справка за пътуване на лице – чужд гражданин (л. 34) се установява, че оспорващата е напуснала страната през Аерогара В. на 04.05.2018 г. и влезнала обратно на 01.10.2019 г. през Аерогара С..

На 03.12.2019 г. длъжностно лице при Дирекция „Миграция“ – МВР е изготвило предложение до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР за налагане спрямо Сарвназ Х., гражданка на Република И. на принудителна административна мярка „Отнемане на правото на постоянно пребиваване на чужденеца в Република България“, поради това, че същата е отсъствала от страна повече 12 последователни месеца.

Вземайки предвид описаните по-горе обстоятелства, административният орган е издал оспорената заповед.

Като доказателства по делото са приети Удостоверение за постоянен адрес на оспорващата на територията на [населено място], удостоверение за раждане на нея и удостоверение за раждане на Махан К., издадено на 27.03.2019 г. във В., К. (л. 18-37), както и медицински документи в превод, касаещи бременността и раждането на

Сарвназ Х. и последващото проведено лечение на сина ѝ Махан К. (л. 90-155).

Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспорената заповед е връчена на пълномощник на лицето на 26.02.2020 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 10.03.2020 г. (вх. № 00-4691), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК.

Съдът е сезиран от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По силата на чл. 40, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, във всички случаи след отсъствие от територията на Република България в продължение на 12 последователни месеца се отнема предоставеното право на дългосрочно или постоянно пребиваване, с изключение на случаите по чл. 25г.

В разглеждания казус е безспорно, че Сарвназ Х., гражданка на Република И. е имала предоставено право на постоянно пребиваване на територията на Република България и че същата е отсъствала от страната повече от шест години – от 04.05.2018 г. до 01.10.2019 г., т.е. налице са материално-правните основания за издаването на заповедта.

По отношение на изложените в жалбата оплаквания, съдът намира същите за неоснователни по следните съображения.

1. Не се установява нарушение на разпоредбата на чл. 35 от АПК, което би било основание чл. 169, ал. 4 от АПК. На 04.10.2019 г. до чужденката е изпратено съобщение, че във връзка с подадено от нея заявление за издаване на български личен документ „разрешение за пребиваване“, на същата е предоставена възможност да предостави обяснение за отсъствието си от територията на страната за периода 04.05.2018 г. до 01.10.2019 г., както и да направи възражения. Сарвназ Х., чрез пълномощника си адвокат Д. е подала на 13.12.2019 г. писмено обяснение (л. 53), посочвайки, че желае да продължи да живее в България и че причината за отсъствието ѝ е раждането на малолетното ѝ дете. Приложила е и писмени доказателства под опис.

2. Оспорената заповед не попада в хипотезата на чл. 25г от ЗЧРБ, защото тази разпоредба касае чуждестранни граждани - членове на семейството на български граждани, на когото е разрешено продължително пребиваване по реда на чл. 24м, т.е. същата се отнася за лица - членове на семейството на български граждани, които са упражнили правото си на свободно движение и притежават валиден документ за пребиваване като член на семейство на гражданин на Съюза, издаден от друга държава – членка на Европейския съюз. Сарвназ Х. няма издаден документ за пребиваване като член на семейство на граждани на Съюза, издадено от друга държава-членка.

3. При издаване на оспорената заповед, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е отчел и обсъдил обстоятелствата по чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ. В тази връзка съдът намира за установено, че:

Ø Сарвназ Х. не е узвимо лице по смисъла на § 1, т. 4б от ДР на ЗЧРБ. Тя не е малолетна или непълнолетна лица, непридружена малолетна или непълнолетна, лице с увреждания, възрастно лице, бременна жена, самотен родител с малолетни или

непълнолетни деца и лице, което е било подложено на мъчения, изнасилване или други сериозни форми на психическо, физическо или сексуално насилие.

Ø по отношение на същата няма образувани производства за предоставяне на международна закрила. Не се установяват спрямо нея и производства за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Тя е подала заявление за издаване на български личен документ. Производството, образувано с подаването на заявлението не е еквивалентно на посочените производства, защото на чужденката е било предоставено вече право на постоянно пребиваване, което е безсрочно, а документът за самоличност само удостоверява наличието на това вече придобито право.

Ø е отчетено семейното положение на чужденката, независимо от факта, че по преписката практически няма налични данни в тази връзка. Видно от представената справка за пътуване на лице – чужд гражданин (л. 75), Сарвназ Х. не е пребивавала практически в Република България. От 2014 г. до 2019 г. същата е влизала в страната веднъж годишно и е престоявала от няколко часа до максимум три дни. Тези факти не предполагат и не дават възможност да се приеме наличието на здрави и хармонични социални, семейни и културни връзки с Република България. Няма данни, в страната към момента да живеят роднини или близки, с които тя да поддържа каквито и да било отношения. Изложеното опровергава твърденията в жалбата, че при положение, че се наложи да напусне страната, на Сарвназ Х. ще бъде нарушено правото на личен и семеен живот. При липса на данни за родствени връзки, не може да се приеме, че чужденецът има трайна и сигурно установена връзка с Република България, основана на семейното ѝ положение, която предполага продължаване на упражняване на правото ѝ на постоянно пребиваване.

Ø Сарвназ Х. има съществуващи семейни, културни и социални връзки с държавата по произход – Република И.. В жалбата не се твърди, че по време на отсъствието ѝ от България, тя е загубила тези връзки. Това обстоятелство сочи, че при положение, че напусне Република България, чуждестранният гражданин, без проблеми може да се установи и да живее нормално в държавата си по произход. Допълнителен аргумент в подкрепа на този извод се открива и в представените медицински документи (л. 106-155), съставени в периода 17.07.2018 г. – 30.05.2019 г. свързани бременността на Сарвназ Х. и с последвалото лечение на малолетното дете на оспорващата Махан К.. Независимо, че то е родено в К. на 02.03.2019 г., вероятно защото Сарвназ Х. притежава разрешение за постоянно пребиваване в тази страна, лечението е извършвано единствено и само в лечебни заведения в И., като последните данни за извършена медицинска интервенция са от 30.05.2019 г. Предхождащата раждането бременност на оспорващата също е протекла в И., видно от медицинската документация, като в нея не се съдържа информация за някакви болестни фактори, които да възпрепятстват пътуването ѝ до Република България.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което следва жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноси. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Сарвназ Х., гражданка на И., чрез адвокати Б. и М. срещу Заповед № 5364з-2346/03.12.2019 г. на Директора на Дирекция „Миграция” - МВР, с която на оспорващата е наложена принудителна административна мярка „Отнемане на правото на постоянно пребиваване на чужденеца в Република България”.

ОСЪЖДА Сарвназ Х., гражданка на И. да заплати на Дирекция „Миграция” – Министерство на Вътрешните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 3052 по описа за 2020 г. на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.